

Ζει μέσα μας ο Χριστός;

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Ζει μέσα μας ο Χριστός; (Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού)

Τονίσαμε, σε προηγούμενό μας άρθρο, ότι ο Σταυρός είναι πολυσήμαντο σημείο. Δεν δηλώνει μόνον το Τίμιο Ξύλο, πάνω στο οποίο ετάθη και έχυσε το ζωοποιό Του αίμα ο θυσιασθείς για την σωτηρία του κόσμου Κύριός μας, αλλά προ πάντων σημαίνει τον ίδιο τον Εσταυρωμένο, τον Παθόντα και Αναστάντα υπέρ της του κόσμου ζωής, -αναζωογονήσεως-, και σωτηρίας.

Δηλώνει, όμως, ο Σταυρός και την πορεία του πεπτωκότος ανθρώπου, από την έκπτωσή του από τον Παράδεισο της τρυφής και την περιπέτειά του στον κόσμο της αμαρτίας μέχρι και την σταυροειδή του ανάσταση η μάλλον την σωτηριώδη συνανάστασή του εν Χριστώ. Άλλωστε, η είσοδος του Χριστιανού στην Εκκλησία γίνεται με το βάπτισμά του, που αποτελεί ακριβώς τύπο της ταφής (τριπλή κατάδυση) και της αναστάσεως του Χριστού μας (τριπλή ανάδυση-τριήμερος έγερση). Ο Χριστιανός, επομένως, που «ανασταίνεται» διά του βαπτίσματος ζει η

τουλάχιστον οφείλει να ζη την εν Χριστώ ζωή και πολιτεία του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του, μέχρι να επιτύχη την τελική ανάσταση και σωτηρία του.

Πως, όμως, θα καταλάβει ο σταυροπολίτης άνθρωπος ότι βαδίζει σωστά μέσα στην πολιτεία του Χριστού και ότι πορεύεται σταυροειδώς; Πολύ απλά, αυτό το επιτυγχάνει, όταν ακολουθή την προτροπή του Δημιουργού Του να αυξάνεται με πίστη και υπακοή στο θέλημά Του και να πληθύνεται με έργα αγάπης και δικαιοσύνης προς τον συνάνθρωπό του (Γεν., α' 28). Έτσι και μόνον έτσι γίνεται κανείς σταυρικός άνθρωπος, όταν, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος, στο αποστολικό ανάγνωσμα της Κυριακής μετά από την Ύψωση, για τον εαυτό του: «Χριστώ συνεσταύρωμαι. Ζω δε ουκέτι εγώ. Ζη δε εν εμοί Χριστός.» (Γαλ., β' 19).

Εάν ο κάθε άνθρωπος μπορεί να ομολογήσει και για τον εαυτό του ότι δεν ζει πλέον ο ίδιος αλλά ζει μέσα του ο Χριστός, τότε πλέον είναι βέβαιο ότι βαδίζει στον σωστό, σταυρικό, δρόμο και ότι δεν παρεκκλίνει από την σταυρική του πορεία. Στην περίπτωση αυτήν, μάλιστα, ο άνθρωπος αυτός εισπράττει και το αντίστοιχο συναίσθημα, της χαράς για την προσπάθεια που καταβάλλει και για το αποτέλεσμα που έχει επιτύχει, το οποίο, βεβαίως, δεν είναι δικό του αλλά προίον της Θείας Χάριτος, που από την βάπτισή του ενεργεί συνεχώς και αδιαλείπτως για το αγαθό, εφ' όσον, φυσικά, ο φορέας της, ο καθ' ένας μας, της το επιτρέπει, διότι, όπως σημειώνει πάλι ο θείος Παύλος, «τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν» (Ρωμ. η' 28).

Συμβαίνει, όμως, συχνά το ακριβώς αντίθετο. Να μην νοιώθουν, δηλαδή, χαρά αυτοί που βρίσκονται κοντά στον Θεό και πράττουν το θέλημά του, αλλά, αντιθέτως, εκείνοι που έχουν απομακρυνθή από Εκείνον και πράττουν το δικό των αμαρτωλό θέλημα. Αυτό, βεβαίως, δεν συνιστά κατόρθωμα των τελευταίων αλλά αποτελεί διαστροφή και ταλαιπωρία, όπως επισημαίνει και πάλι ο Παύλος, αναρωτώμενος περίπου για λογαριασμό του καθ' ενός μας: Ποιος θα γλυτώση εμένα, τον ταλαίπωρο άνθρωπο, από την άγρια χαρά που νοιώθω να καταστρέφω τον εαυτό μου και τον συνάνθρωπό μου, πιστεύοντας ότι κάνω καλό;

Και συνεχίζει ο Παύλος, διαπιστώνοντας την τραγικότητα του «ταλαίπωρου ανθρώπου», που ζει τον διχασμό και την σύγχυση που του προκαλεί «ο νόμος της αμαρτίας», στον οποίον είναι αιχμαλωτισμένος: «ου γαρ ο θέλω ποιώ αγαθόν, αλλ' ο ου θέλω κακόν τούτο πράσω. ει δε ο ου θέλω εγώ τούτο ποιώ, ουκέτι εγώ κατεργάζομαι αυτό, αλλ' η οικούσα εν εμοί αμαρτία... άρα ούν αυτός εγώ τω μεν νοί δουλεύω νόμω Θεού, τη δε σαρκί νόμω αμαρτίας.» (Ρωμ., ζ' 20-25).

Ο Παύλος, όμως, και ο κάθε ταλαίπωρος άνθρωπος, εάν βεβαίως έχει συνειδητοποιήσει την ταλαιπωρία του και θέλει να λυτρωθή από αυτήν, έχει απάντηση στο ερώτημα: «τις με ρύσεται εκ του σώματος του θανάτου τούτου; Ευχαριστώ τω Θεώ διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.» (ο. π. 25). Πράγματι, ο μοναδικός Σωτήρας από τον τραγέλαφο του διχασμού μας και την οδύνη της ταλαιπωρίας μας είναι ο Λυτρωτής μας Χριστός, που σαρκώθηκε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε, για να συναναστήση και εμάς, και μάλιστα να μας αναλάβη και να μας καθίση δεξιά Του στην αιωνιά Του δόξα.

Για να φθάσωμε, επομένως, και εμείς οι ταλαίπωροι άνθρωποι να ευχαριστήσωμε τον Θεό για το δώρο που μας έστειλε για την σωτηρία μας, για τον Υιό Του, χρειάζεται να Τον αγαπήσωμε τόσο, ώστε να θελήσωμε να ανταποκριθούμε στο ευγενικό και ελεύθερο κάλεσμά Του, «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν», κάνοντας το πρώτο αποφασιστικό βήμα: να απαρνηθούμε τον κακό μας εαυτό (Μαρκ., η' 34 - θ' 1, Ευαγγελικό ανάγνωσμα Κυριακής μετά από την Ύψωση).

Το να απαρνηθή κανείς τον κακό του εαυτό είναι το δυσκολώτερο, διότι, λόγω της φυσικής ροπής προς την αμαρτία, μετά από την πτώση του πρώτου Αδάμ, ο άνθρωπος αρέσκειται στην εκτροπή και στο παρά φύσιν, τα οποία, όμως, τον ταλαιπωρούν, διότι είναι πλασμένος κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Δημιουργού Του και διψά, κατά βάθος, για την άνω ζωή. Γι' αυτό, ακριβώς, χαριτώνεται ο άνθρωπος με το βάπτισμά του και σφραγίζεται με τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος, για να μπορή Εκείνο να ενεργεί, οσάκις εκείνος εκτρέπεται. Εφ' εξής, όμως, χρειάζεται ο άνθρωπος να προσέξη να μην επιτρέψη να του γίνη η αμαρτία

«δευτέρα φύση», διότι τότε δυσκολεύεται να ενεργήσει η Χάρης. Όταν, μάλιστα, ο αμαρτωλός ταυτιστή με την αμαρτία, τότε αποπέμπει κιόλας την θεία ενέργεια.

Εάν, όμως, είναι η γίνεται δεκτικός της Θείας Χάριτος, αποβάλλοντας τον κακό του εαυτό, τα θέλω και τις επιθυμίες που αντιστρατεύονται στο θέλημα του Θεού, τότε είναι έτοιμος να κάνει και το δεύτερο αποφασιστικό βήμα: να άρη τον σταυρό του, που πρακτικά σημαίνει να υπομείνη με εγκαρτέρηση και με χαρά, -ναί, με χαρά- τις δυσκολίες, τις θλίψεις και τα δεινά του βίου του. Ούτε αυτό το δεύτερο βήμα είναι εύκολο. Όμως, ο σταυρωμένος χριστιανός έχει συμπαραστάτη και βοηθό του βίου του τον Εσταυρωμένο Κύριο, τον πρώτο διδάξαντα, Εκείνον που, αν και αναμάρτητος, υπέμεινε ακόμη και τον διά του Σταυρού ταπεινωτικό, πλην όμως λυτρωτικό για την δική μας σωτηρία, θάνατο.

Ατενίζοντας, λοιπόν, ο σταυρωμένος πιστός προς τον Εσταυρωμένο Σωτήρα και Λυτρωτή του, αντλεί θάρρος και δύναμη να συνεχίση τον αγώνα του, προχωρώντας και στο τρίτο, εξ ίσου κρίσιμο και σημαντικό, βήμα: να ακολουθή τον Κύριο, βαδίζοντας με σταθερότητα και συνέπεια στην σταυρική του πορεία. Εάν δεν κάνει και αυτό το βήμα ο θεωρούμενος σταυρικός άνθρωπος, τότε δεν είναι ολοκληρωμένος «σταυρός» και η θυσία του δεν είναι ευάρεστη στον Κύριο.

Αυτό το τελευταίο βήμα δεν έχει εκτιμηθή δεόντως από όλους εμάς τους θεωρούμενους πιστούς Χριστιανούς. Προσπαθούμε να εφαρμόζωμε με πίστη το θέλημα του Θεού, να είμαστε ηθικοί στην προσωπική μας ζωή, όπως ο νέος του Ευαγγελίου (Ματθ., ιθ' 16-22), αλλά χωλαίνομε στην πολιτεία μας, δεν είμαστε δηλαδή δίκαιοι και αγαπητικοί στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας. Δεν ενδιαφερόμαστε για τα προβλήματά των και δεν συμμεριζόμαστε τις αγωνίες των, παραμένομε πεισματικά αδιάφοροι και αμετανόητα ανάλγητοι. Και δυστυχώς τέτοια παραδείγματα έχομε πλέον όλο και περισσότερα και λυπηρώτερα ανάμεσά μας.

Εκείνος, όμως, που είπε «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου», είπε, συγχρόνως, και «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν.» (Μαρκ., ιβ' 30-31). Ας μην λησμονούμε, λοιπόν, ούτε να υποβαθμίζωμε, ως τάχα μη σημαντική, την «δευτέραν ταύτην εντολήν», πόσο μάλλον εφ' όσον και η τελική μας κρίση θα γίνη εμπράκτως, με βάση την αγάπη που επιδείξαμε η όχι στην επίσης σταυρική εικόνα του Θεού, στον συν-αδελφό μας (Ματθ. κε' 31-46).

Δεν είναι, αλήθεια, κρίμα να κάνωμε κάποτε τόσες θυσίες για τον Χριστό, να αποκόβωμε το οικείο θέλημά μας, να σηκώνωμε το σταυρό των θλίψεων και των δοκιμασιών μας με υπομονή και με τον λιγότερο δυνατό γογγυσμό και να μην παραμένωμε μέχρι τέλους σταθεροί και συνεπείς στον αγώνα μας; Δεν είναι κρίμα,

τελικά, για μερικά φτηνά και τιποτένια ανταλλάγματα, που στην αμαρτωλή μας μικρότητα μοιάζουν μεγάλα, να χάσωμε την ακριβοπληρωμένη με το αίμα του Κυρίου ψυχή μας; «Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον, εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; η τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;» (Μαρκ., η' 36-37).

Εάν, όμως, σκεφθούμε το αληθινό μας συμφέρον και αξιολογήσωμε σοβαρά την σωτηρία μας, τότε θα καταφέρωμε, με την χάρη του Θεού, να αναφωνήσωμε πανηγυρικά και εμείς, όπως ο Παύλος, «Χριστώ συνεσταύρωμαι. ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός» (Γαλ., β' 19). Προς τον σκοπό αυτόν, χρειάζεται να κάνωμε, οπωσδήποτε, και τα τρία βήματα, να είμαστε ορθοί και στην πίστη, και στην ζωή και στην πολιτεία μας, ώστε να γινώμαστε ολοκληρωμένοι σταυρικοί άνθρωποι και να απολαμβάνωμε αξίως τους καρπούς της εν Χριστώ ζωής και πολιτείας Του από τώρα και εις τον άπαντα αιώνα, όπως έκαναν οι συσταυρωμένοι Άγιοί Του και μάλιστα οι εορτάζουσες την 17η του μηνός Σεπτεμβρίου Αγία Σοφία και οι τρεις της θυγατέρες, με τα χαρακτηριστικά ονόματα, Πίστις, Ελπίδα και Αγάπη!

Ας επιτρέψωμε και εμείς στον Κύριο να ζήση μέσα μας. Γένοιτο και δι' ημάς! Αμήν!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN